

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 01/01/2024.

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP SỰ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 12

GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

BÀI 29: SIÊU ĐỘ

Việc siêu độ không cần hình thức rườm rà mà quan trọng là người chủ trì phải khế nhập được cảnh giới, chuyển đổi được chính mình từ ác thành thiện, từ mê thành ngộ, từ phạm thành thánh. Làm được như vậy thì công tác siêu độ đạt hiệu quả và người làm công tác siêu độ trọn vẹn mỗi niệm đều là tri ân.

Hòa Thượng nói: ***“Tôi đã từng giảng qua Tam Thời Hệ Niệm. Vì sao phải giảng? Nếu không giảng thì mỗi người không khế nhập được cảnh giới.”*** Ta làm pháp hội là phải khế nhập được cảnh giới thì pháp hội đó mới thù thắng.

Hòa Thượng cho biết: ***“Người xưa dạy đọc Kinh, nghiên giáo thì phải Tùy Văn Nhập Quán.”*** Tùy Văn Nhập Quán chính là phải khế nhập được cảnh giới.

Ngài phân tích rằng những huân từ khai thị trong lúc làm pháp hội ***“lời văn mà không hiểu thì làm sao khế nhập được cảnh giới. Cho nên nhất định phải đem phương pháp nói cho rõ ràng để mọi người tham dự có thể lý giải và hiểu thấu.”***

“Nếu chân thật vào được cảnh giới thì việc làm của chúng ta mới chuyển thành công đức, phước báu. Vậy thì người cần được siêu độ mới chân thật được độ.”

“Vì vậy, chúng ta làm bất cứ một pháp sự gì hay việc gì thì mỗi người cần phải hiểu thấu nội dung của nó thì việc làm của mình mới đạt kết quả tốt nhất”.

Hôm trước chúng ta lạy Phật, chỉ cần lạy chứ đừng khởi tâm mong muốn ***“đây là cái lạy sau cùng”***. Làm như vậy rất mệt mỏi. Như vậy là chưa bước vào cảnh giới. Trước đây có một vị cư sĩ nói với chúng tôi rằng Thầy ấy lạy Phật tám tiếng mà cảm giác chỉ có 10 phút.

Đó mới là bước vào cảnh giới định không thể nghĩ bàn. Chính vì thế nên Thầy chuyển đổi được hoàn cảnh của mình. Thầy có một khối u trong bao tử, không thể mổ vì vỡ ra là chết nên quyết tâm lạy Phật một ngày tám tiếng. Người ta nghĩ lễ Phật thì vận động khối u sẽ vỡ thể mà nó không vỡ, nó mất tiêu.

Cũng vậy, ta lên lớp dạy các con một cách say mê thì một ngày qua đi nhanh chóng, không thấy mệt mỏi. Như vậy là khế nhập cảnh giới. Cho nên khi thực hiện công tác siêu độ mà thành tâm thành ý tụng Kinh niệm Phật sẽ tạo thành một năng lực chuyển hóa rất mạnh mẽ.

Hòa Thượng nhắc đến câu chuyện tướng Thích Kế Quang triều nhà Minh. Trong trận chiến nhiều binh sĩ chết trận. Trong đó có một binh sĩ báo mộng cầu xin ông siêu độ vì ông là tín đồ Phật giáo kiên thành, chuyên đọc Kinh Kim Cang.

Ông đã hết mình tụng một bộ Kinh Kim Cang. Tôi đó vị binh sĩ báo mộng rằng con chỉ nhận được nửa bộ Kinh nên việc siêu độ chưa viên mãn. Ông nhớ lại là trong lúc tụng thì người hầu mang nước đến, ông xua tay với ý rằng “*không dùng*”. Như vậy tụng Kinh đã xen tạp. Hôm sau ông tụng lại và lần này không thấy người lính đó đến báo mộng.

Cho nên công việc siêu độ, đâu có quá rườm rà như chúng ta vẫn thấy. Tổ chức quá đông người, làm chỉ với tâm vọng cầu hoàn toàn trên hình thức từ việc thắp hương, viết sớ, đốt sớ phải thế này, thế kia mới đúng. Tuy nhiên, kết quả lại không như chúng ta mong muốn.

Những câu chuyện Hòa Thượng nhắc cho thấy công việc siêu độ phải do chính những người con thành tâm thành ý thực hiện. Họ phải chuyển đổi từ nơi chính mình, từ ác thành thiện, từ mê thành ngộ, từ phàm thành thánh. Chỉ khi chuyển ác thành thiện thì thân bằng quyến thuộc cho dù đang ở cõi nào cũng được nương nhờ.

Công tác siêu độ sẽ phải tiến hành nhiều lần trong thời gian dài vì chúng ta sẽ phải đưa tiễn người thân ra đi. Đây là một thực tế. Cũng giống câu chuyện của một vị quý La Sát mất con đến cầu Phật cứu sống. Phật đồng ý với điều kiện bà ta hãy mang đến nắm tro trong gia đình nào không có người mất và tất nhiên, bà ta không tìm được.

Khi đối diện với thực tế người thân chúng ta sẽ dần dần ra đi như vậy, nếu chúng ta không làm đúng giáo huấn của Phật thì sẽ không có kết quả siêu độ mà có thể hao tổn nhiều tài lực.

Việc này trên Kinh đã dạy nhưng nhiều người không làm theo mà chỉ nghe những người lừa dối. Nhiều người thiếu hiểu biết, không học Phật hoặc có nhiều tiền của thì nghĩ rằng chỉ cần bỏ tiền ra là làm được việc gì đó cho người thân của mình.

Tuy nhiên, đa phần là bị lừa. Người đi lừa chỉ mong kiếm được nhiều tiền. Người sống bỏ tiền ra thì mất tiền còn người chết thì không được siêu độ.

Tại sao họ phải rơi tình trạng này? Ấu cũng là nhân quả. Hằng ngày họ sống không thành tâm, đa phần là hư tình giả ý trong đời nhân xử thế, đối người tiếp vật nên sẽ chiêu cảm những thứ không thật. Ông Bà chúng ta từng có câu: “*Nguru tầm nguru mã tầm mã*”.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào chúng ta cũng phải sáng suốt tỉnh táo chứ không để họ lợi dụng, đặc biệt lúc tang gia bối rối là lúc họ sai sử theo cách của họ không nương vào phương pháp trên Kinh Phật đã dạy.

Việc cầu siêu đa phần được tiến hành dưới nhiều hình thức hoặc là theo tri kiến sai lầm của một người nào đó, hoặc bị ảnh hưởng bởi phong tục tập quán nhiều đời. Và cứ thế xưa bày nay làm. Không ai biết người xưa bày có đúng không, tuy nhiên, tâm lý chung là làm thì tốt hơn không làm.

Đôi lúc phong tục không đúng với chuẩn mực. Như ở Bắc Giang, gia đình người chết bắt con cóc càng to càng tốt, đưa thầy Pháp vẽ bùa nhét vào miệng con cóc rồi khâu lại, sau đó chôn nó để con cóc mang lời thỉnh cầu đến Diêm Vương.

Nếu chúng ta y theo phương pháp lý luận Phật đã dạy thì công tác cầu siêu dù trải qua thời gian nhất định sẽ như nhau.

Hòa Thượng cho biết cách cầu siêu của người tu học có lực rất đơn giản, không rườm rà. Ngài trích dẫn câu chuyện “*Bát Đới Hàn Sông Độc Lãng Nghiêm*” do Pháp sư Đàm Hư ghi chép trong cuốn “*Cảnh Trần Hồi Úc Lục*” kể về mấy vị cùng đọc Kinh Lãng Nghiêm miên mật tám năm.

Một người trong đó mở tiệm thuốc. Buổi trưa vắng khách nên nghỉ ngơi tại quầy thì thấy hai vị oan gia trái chủ và hai người khác là vợ và con ông đời trước tìm đến cầu siêu độ. Họ đều nói là chỉ cần ông đồng ý là đủ. Sau khi ông đồng ý, họ bước lên đầu gối rồi lên vai và thăng thiên siêu thoát.

Hòa Thượng nói: “***Không cần bất cứ một nghi thức gì!***” “***Đây là đạo lý gì vậy? Tại sao không có hình thức gì?***” Đạo lý này giống như trên Kinh Địa Tạng. Bà La Môn nữ và Quang Mục nữ nghe lời Phật mà niệm Phật. Một người đạt “*nhất tâm bất loạn*”, một người đạt “*công phu niệm Phật thành khối*” nên tạo ra năng lực giúp được thân bằng của mình siêu thoát.

Những vị đồng tham kể trên đã đọc Kinh Lãng Nghiêm tám năm miên mật. Vậy nếu chúng ta cũng dùng tám năm chỉ niệm một câu A Di Đà Phật thì chắc chắn công phu niệm Phật có lực. Khi đó chắc chắn thân bằng quyến thuộc của chúng ta sẽ được nương nhờ công phu của chúng ta.

Qua đây, chúng ta hiểu rằng công tác siêu độ cho người mất phải do chính mình thực hiện. Chúng ta dùng công đức tu hành hay phước báu của chính mình hồi hướng thì nhất định họ sẽ tiếp nhận.

Việc chờ người khác siêu độ chỉ là hình thức. Họ đâu có dùng được tâm của một người con đối với Cha Mẹ mình. Phật Bồ Tát đối với chúng sanh giống như Cha Mẹ đối với con cái. Căn cứ trên Kinh điển và sự ghi chép thì người làm công tác siêu độ phải như thế nào?

Phải có đức hạnh mới có thể siêu độ được cho thân bằng quyến thuộc hay oan gia trái chủ của mình. Bên cạnh đó, tất cả người thân, con cháu trong nhà cùng nhau hướng đến họ thành tâm thành ý mà làm thì thật sự có kết quả. Đức hạnh của Bà La Môn nữ và Quang Mục nữ trong Kinh Địa Tạng thể hiện ở công phu tu hành của các Ngài.

Mỗi chúng ta mà có thành tựu, làm ra công đức phước báu thì thân bằng quyến thuộc của chúng ta ở nơi nào đó sẽ tự nhiên được hưởng nhờ. Nếu “*hữu khẩu vô tâm*” thì không thể siêu độ được cho thân bằng quyến thuộc.

Theo Hòa Thượng, nếu cả đời tu hành của mình mà không có một người thân hay oan gia trái chủ nào tìm đến cầu siêu độ thì có nghĩa là công phu tu hành chẳng thể giúp ích được cho họ. Ngài nói: “***Bạn chẳng có công phu gì để siêu độ cho họ.***”

Hòa Thượng cho biết công đức, phước báu của người làm công tác giảng dạy Phật pháp vô cùng to lớn. Chúng ta tuy đang làm công tác giáo dục chuẩn mực Thánh Hiền nhưng nếu làm với tâm chân thành vô điều kiện thì cũng là công đức, có thể hồi hướng đến thân bằng và oan gia trái chủ của mình.

Ngược lại, nếu làm mà thấy mình làm, thấy người được nhận tức là có điều kiện thì đó là phước báu. Phước báu chỉ giúp siêu thoát sinh lên cõi trời, người. Công đức

thì mới giúp chúng ta siêu vượt tam giới. Người làm công tác siêu độ có thể giúp người được siêu độ sanh cao nhất là lên đến cảnh giới Trời.

Vậy mà thế gian này, nhiều người phiền não tham sân si đố kỵ mà vẫn tổ chức cầu siêu. Rồi nghe ma nói rằng người này siêu thoát người kia chưa siêu thoát. Nhiều người tin. Đấy đều là lời dối trá, huyền hoặc.

Cho nên hằng ngày chúng ta nói đến từ “*Hãy sống trong thế giới biết ơn*” thì ngày ngày chúng ta phải toàn tâm toàn lực chí công vô tư mà hy sinh phụng hiến vì chúng ta biết thời gian sống chúng ta đều ít ỏi và phải nâng niu từng giờ, phút để hồi hướng cho thân quyến và oan gia trái chủ của mình hay nghiệp báo chúng ta đã gây tạo.

Đó mới là mỗi niệm tri ân, mỗi niệm sống trong thế giới biết ơn, là những việc làm cụ thể thiết thực và lợi ích cho cộng đồng xã hội chứ không phải nói nhiều, đọc nhiều mỹ từ về tri ân./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*